

Oponentní posudek bakalářské práce

Název: Mediální kauzy na stranách českých mediálních rubrik v letech 1998 až 2006

Autorka: Tomáš Drahoňovský

Oponent: Ing. Miloš Čermák

Jak se profilují mediální rubriky v českém tisku, nakolik je ovlivňují jejich odpovědní redaktoři, případně přispívající autoři, a v čem se lišil přístup různých médií k hlavním mediálním kauzám posledních šesti let? To jsou otázky, které si autor klade v úvodu své práce. Na všechny postupně nalézá odpovědi. To je dobré. Naopak mírně zneklidňující jsou argumentační lehkovážnost a faktografická ledabylost, s kterými autor ke zvolenému tématu přistupuje. Byť píše dobře, čtivě a srozumitelně.

Oponent je ve zjevném střetu zájmů, protože je zároveň jedním z hlavních subjektů práce. To samozřejmě komplikuje jeho schopnost dívat se na práci objektivně, na druhé straně mu to celkem snadno umožňuje vidět spousty chyb a nepřesností. Oponent například nebyl „posledním autorem rubriky Média“ v MF Dnes, ale v říjnu 2001 tuto rubriku na přání Pavla Šafra obnovil, a byl do jejího zrušení v červenci 2002 jejím externím redaktorem. Naopak nikdy neřídil stejnojmennou rubriku v Lidových novinách. Takových omylů je v práci celá řada, včetně chyb v datech či ve jménech (citát článku Petra Wolfa, správně Volfa, atd.).

Zvolené téma práce je dobré a z novinářského hlediska důležité. Referování o médiích má roli nejen zpravodajskou, ale přispívá také k sebereflexi žurnalistiky jako profese. Vzestup mediálních rubrik není jen českým fenoménem, ale od počátku devadesátých let ho lze pozorovat i v zahraničním tisku. Když odhlédneme od drobných nepřesností, autor přehledně informuje o tom, jak tyto rubriky vznikaly v českých novinách a jak se postupně profilovaly. Šťastné je zvolení čtyř kauz, na kterých autor demonstruje rozdílnost autorského přístupu.

Největší předností autora je srozumitelně a čtivě vystihnout jádro problému: ať už je to samotná kauza, anebo způsob, jakým se o ní referuje. Někdy je však trestuhodně argumentačně nedbalý: například když v jedné z kauz (stávka v ČT) vytýká Reflexu zaujatost pro jednu ze stran, a dokládá to třemi citáty, z nichž jeden je neutrální a další dva jsou zaujaty pro stranu druhou.

V práci se zdroji je autor většinou pečlivý (to ostatně dokládá rozsáhlá příloha tvořená články z archivu Newton), i zde jsou ale výjimky. Například když bez jakýchkoliv zábran pracuje s drbem (informace o údajném stotisícovém platu, který měl získat reportér Kmenta v deníku Super), nebo s citátem, který nebyl určen ke zveřejnění, a to ani v bakalářské práci (slova Dočekala o Potůčkovi, která shodou okolností zazněla na oponentově přednášce, a které předcházela dohoda o nepublikování – to proto,

aby hosté těchto přednášek mluvili otevřeně). Celkově je však zřejmé, že práci s informacemi autor zvoládl.

Není pochyb, že autor má schopnost dobře analyzovat texty a dojít k relevantním závěrům. Ty jsou přesné a trefné. Autor získal dobrý přehled o tom, jak se v českém tisku o médiích referuje, a také dobře pochopil, v čem jsou slabiny a naopak silná místa přístupu jednotlivých médií, případně autorů. Problematický je jazyk, který zvolil. Autor se někdy až příliš nechává unést svou schopností psát zkratkovitě a vtipně. Pohybuje se na hranici toho, co je přijatelné pro bakalářskou práci. Jakoby někdy psal místo analýzy jen velkou třicetistránkovou glosu.

Navzdory subjektivním i objektivním výhradám si myslím, že autor odvedl slušnou práci, že jí věnoval dostatečně času i energie a že výsledky rozhodně stojí za pozornost. Pokud komise oponenta nevyřadí pro výše zmíněný konflikt zájmů, navrhuji známku velmi dobrou.

Miloš Čermák

9. června 2006

